

594. *Exhibere ita singula ier D. ius cons. 306.*
Ceducere, & exhibere ita singula ier D. ius cons. 306.
vers. 6. & cum de facili probari possit. Alciat d respon.
492. n. 34. vers. & dicitur collusio, & est text. in d.
l. si servus plurim. s. si quis ante, ff. de legat. 1. ibi, vel
minus plenè defendit causam, & c. Molin. ubi proxime
n. 9. & à consequente quando fuit contumax, l. quia
repudiantes s. fin. ff. de inofficio restam. l. perla. or. s.
quoties, ff. de appell. & l. ideo ff. de evictio. l. preses.
C. de transactio. ultra supra diatos in specie Peregr.
de fideicomis. d. art. 53. n. 47.

337 *Idem etiam erit, ubi appellationem omisit in*
casu, qui illam permittet, vel etiam interpositam
defuerit, Alexan. in d. §. divi. n. 9. ad fin. vers. non obstat.
quid sententia. Ripa. n. 62. Loza. n. 13. vers. 9. & ult.
Crotus. n. 39. vers. secundo fallit. Mol. ubi proxime n. 10.
declarat optimè Pinel. supra sub. n. 5. limit. 3. vers. &
hec eorum declaratio, ubi latè comprobatur Ant. Gomez.
in l. 50. Taur. n. 32.

338 *Ac pariter quando sententia fuit lata adversus ad-*
ministratores hujusmodi, primum locum habentes ob
aliquid particolare factum proprium ipsorum, & de-
pendens à voluntate propria, tunc sententia adversus
eos lata non prajudicabit successoribus, vel iis quibus
alijs si recta lata fuisset, prajudicium generaliter ex
propria vi, & natura ipsius. Exemplum in renuntiatio-
ne, super qua fundatur sententia, non in alio jure litigant,
nam tunc non patit exceptionem rei judicatae
alteri agenti ex diversa cœla, à qua jus suum prove-
nit, juxta l. cum queritur 21. & seqq. ff. de exceptione rei
jud. Paris. consil. 5. n. 37. 4. probatur ex verbis Bal. in
l. 2. n. 5. C. quibus res jud. non nocet, n. 8. Pinellus ubi
sup. sub n. 50. post prim. l. 2. vers. limito 2. ut hoc concl.
allegat text. quem dicit notabilem in l. 1. s. si quis sub
conditione, ff. ut legatorum sea fideic. nom. cava. Pe-
rigrin. de fide d. art. 53. n. 6. faciunt quæ Alexand. in
l. sepe num. cum precedentibus & sequentibus, & ff. de
re jud. Felin. in cap. penult. de re jud. n. 14. vers. abi
sententia. dum dicunt, in hoc requiri, ut nihil omittatur in
causa: nec futurom aliud voluntarii concenserit
victori, ut ceteris prajudicium generetur.

339 *Et loquendo de sententia lata ex consensu partium,*
aut conventione litigantium, aut ubi jura producenda,
& alleganda non fuerint producta, ut non prajudicet
successoribus, & quomodo, & ex quibus etiam pra-
sumptivè & ex fama probetur collatio, latissimè pro-
sequitur Mieres de major. 4. part. quest. 15. a. prin. que
340 incipit à n. 91. qui quidem post plurimos alios n. 102.
& 103. tractat, quando sententia lata fuit cum pro-
curore, mortuo jam domino, & possesso majoratus,
qui mandatum dederat, aut prajudicet successori, &
numeris seqq. quando lata fuit contra possessorem ma-
341 joratus à judge, qui in veritate judge non erat, & quid
quando à judge recusat per possessorem, postquam
ipse à recusatione desistit.

342 *Et inde æquè subsequitur, ac est dicendum, quod*
sententia lata & obtenta, eaque decisa per juramentum
delatum vieto condamnato, non prajudicat ceteris.
Ita Innocent. Antonius de Bu. Panoris. quos citat Felin.
in d. cap. penult. de re jud. d. num. 14. & num. 15. Peregr.
de fidei. d. art. 53. num. 62. exactissimè plura hinc inde
adducens Pinell. in d. l. 1. part. 3. sub n. 5. vers. unde
videtur dicendum, quod sententia, ubi exendit etiam
343 juramentum sit liis decisivum, ex Felin. ubi sup. allegat
in contrarium glo. in l. ingenium, ff. de statu hominum.
Et tandem cum supra dictis veriore sententiam &
opinionem hanc dicit, aliis contrarium tenentibus
344 relatis, suam fundamentis latè comprobans ex eo,
quod haec non est legitima probatio, quæ fit per juram-
mentum, quem omnino vide.

345 *Et tandem dicendum est, quod si executoriales fue-*
rint obtente virtute confessionis factæ in causa ab ad-
ministratore legitimo, & eo, qui de ea re primum

recentiores in d. l. vers. ex h. s. ff. de verb. oblig. & Alex.

qui hoc multum commendat, d. l. sape.

353 *Cui alia & sexta finitima est regula, ut scilicet ubi*
duo, aut plures sunt habentes, quilibet eorum jus in so-
lidum, si alter eorum agat, & rem in judiciū deducat,
sententia adversus eum lata, quæ in judicatum transfir-
rit, consumit, & perimit jus aliorum. Et ea est ratio,
quia de eademmet re & causa non nisi semel (non au-
354 tem plures quæri oportet, leg. licet s. ff. n. auct. capo.
stab. l. si cui s. idem ff. de accusat. Exemplum sit in po-
ularibus actionibus in quibus de jure publico agitur,
& quæ cui liber de populo competunt l. 3. ff. de popula-
ribus actio. l. eum qui s. in popularibus, ff. de jure juri, per
quæ quidem jura hanc doctrinam notavit gloss. in l. 2.
C. quibus rei jud. & sequitur Alexand. in d. l. sepe n. 33.
Peregrin. d. art. 53. n. 41. quod idem esse dicunt ipsi,
355 & Alex. esse in quasi popularibus, veluti cum opponi-
tur aliquis defectus, ad refingendam electionem, nam
lata semel sententia pro electo, quæ in judicatum
transferit, ulterius quærendum non est gloss. in cap. cum
delict. in verbo, judicatum de electione. cum pluribus
juxta text. in d. l. s. cui s. itidem, glo. scribentes gl. in
l. 2. Alexand. in d. l. sepe n. 34. & Peregrin. ubi proxime
n. 41. ad si. circa quæ videndum Avend. de execq. 1 p. c. 4.
n. 2. Matth. de afflict. in constit. Sicil. rubric. 37. lib. 3.
c. 4. n. 12. Greg. Lopez in l. 10. verbo, assi como de ellas;
tiv. 11. p. 3. qui plures recenset opiniones, quas vide, &
quas supra adduxi à n. 32.

357 *Hinc idem esse, dicendum est in duobus reis creden-*
di, qui ex eadem causa jus habent, nam res adversus
unum ex eis judicata, alteri quoque obest, quod pro-
bat text. juxta secundum intellectum glossa in l. ex duo-
bus reis, & sequitur B. in 4. q. Angel. & latius Franc.
Aretin. sub n. 9. Alexan. in d. l. sepe n. 42. Peregrin. in

358 d. art. 53. n. 42. qui omnes rationem reddit, & validissimam quidem, quia alter ex corris agendo, item contestando sibi præoccupat jus actionis, ad text. in l. fideicomis s. plerumque, ff. de leg. 3. & ex hoc inferunt Alexand. in d. l. sepe n. 35. & per eum Peregrin. d. n. 42. quod ubi essent collegatii, aut fideicommissarii

359 re conjuncti, sententia adversus primò agentem lata, jure præoccupationis per litis contestationem alium fideicommissarium excluderet.

360 *Et ulterius haec dictis à principio circa tertios*
oppositores executorial executioni, respectu & ratione sue possessionis, unum non omittam addendum,
quod iste talis tertius debet docere de possesso ne vera,
& justa; alias sit fraudulenta, & dolosa, illi non pro-
dest, nec impedit executionem rei, quæ absque dubio
ab eo est auferenda, probat Covarr. c. 16. n. 4. vers.
sext. Marius Giurba dec. 62. n. 3. & alterius in dec. 12.
n. 18. prope finem. Cephal. consil. 2. 2. 5. & conducent quæ nos sursum a n. 94. quæ possesso fraudulenta & dolosa

361 præstunt in prajudicium tertii non transfertur in accipientem, nec exit à potestate domini, etiam si rem dimiserit, latè Giurba post magnam catervam Doctorum d. decil. 22. n. 20. & per totam, & nos obiter suprà n. 201. & quod tertii possesso injusta non impedit executionem sententia latè post Castren. in l. vis, per illum text. C. de proba. Carocius de exception. 69. d. n.

362 *Amplius etiam erit notandum, ut iis casibus quibus*
diximus, tertio non officere sententiam inter alios
latam, fallit, (& datur pro cautela,) quando fuerit
citat, etiam si non compareat, quia tunc sententia
illi prajudicat. Aymon. consil. 12. n. 8 Boër. decil. 183.
a n. 49. cum seqq. Gozadin. consil. 103. n. 12. plures citat
pro hac cautela Jacob. Canc. 2. part. variar. resol. c. 16.
a n. 59. Giurba decil. 1. n. 31. Decian. consil. 54. n. 6. post
Iff. Cravet. & alios, faciunt bene quæ post alios dixi
suprà n. 15. & 16.

Et insuper ea quæ diximus de oppositionibus, quæ

fiant per tertium executioni sententia, applicare poter-
ris ad executiones, quæ fiant vigore instrumenti gua-
rentigati, quia purificantur, tradit ro. consil. 77. n. 4. & 7.
Covarr. in pract. c. 16. in fin. Menoch. de presumpt. l. 3.
presumpt. 13. n. 10. Venius decis. 304. ad fin. & bene in
terminis advertit Jacobus Cancer. variar. resol. 2. part.
cap. 16. n. 95. & nos ex aliis Doctribus alibi etiam
diximus, præcipue cap. 5. n. 100. hac 4.p.

Illud insuper non diffimulabo, tertium, qui compa-
ruit, ad impediendam executionem, non prohiberi, si
succumbat ordinariè denuo agere, ut ex pluribus resol.
vit Vinc. de Franc. decis. 289. n. 2. p. 2. Jacob. Cancer.
variar. resol. 2. p. cop. 16. sub n. 81. quod fallit nisi de jure
hujus tertii oppositoris plenè cognitum fuerit in ju-
dicio executivo. Cancer. ubi proxime, ubi etiam quod si
de exceptione opposita plenè fuerit cognitum, si nihilo
minus fuisse expresse reprobata, amplius opponi
non poterit, ex Paulo de Castro in l. qui Rome. s. duo
fratres ff. de verb. oblig. n. 7. de quo nos suo loco fusi.

CAPUT IX.

Ab executore, executionem faciente in
quantitate, seu rebus minimè in execu-
tionalibus nominatis, aut aliter comprehen-
sis, an, & quando appellationi denegans
declarationem, vim commisso dicetur, ubi
plurimi casus adnotatione dignissimi infe-
runtur.

SUMMARIUM.

Executor sententia naturam & tenorem imitatur, 1.
Sententia jus est strictum, n. 2.
Sententia super una re vel rei parte lata, non continet
aliam, nec etiam aliam partem, n. 3.
Sententia de una in ipsa expressa, ad aliam non expre-
sam extenditur, n. 4.
Sententia super certis bonis cum dictione (maxime) alia
non expressa non includit, n. 5.

Dicto (maxime) nihil operatur circa non expressa in
sententia ibid.
Condemnatio requirit scripturam, & non scripta in
sententia non venient, n. 6.
Sententia non extenditur ad augmentum rei limitata,
num. 7.

Sententia nunquam continet ea de quibus in judicio non
fuit datum, nec in judicio cognitum, n. 8.

Sententia lata super una re ex pluribus petitis, non ex-
tenditur ad alias, n. 9.

Pluribus rebus in judicio generaliter deciduntur, sententia
lata non omnibus prajudicat, sed tantum in prosequi-
tis, & in quibus lis fuit contestata, n. 10.

Nisi pars malitiose distulerit alias res prosequi, n. 11.

Excedit executor se extendens ad aliam rem, seu quan-
titatem non expressam, n. 12.

Excedit executor se extendens ad aliam rem extra ex-
pressam, n. 13.

Ab executore excedente de re ad rem, vel de quantitate
ad quantitatem, appellationi deferendum declara-
bitur, num. 14.

Excedit nuntius qui habet in mandatis ut me ponas in
possessione unius rei, & ipse me ponit in possessione
aliorum, n. 15.

Excedit executor exequendo in alia re quæ non fuerit
judicata, n. 16.

Mandatum ubi est certum & limitatum, quia proba-
biliter excedit executor, est nullum ab eo gestum, n. 17.

Mandatum ut sit limitatum ad incertum liquidandum,

D d 4 proper

proper probabilem dubitatione excessus liquidationis, ranguit iustitiam non excessum, ut in exemplis, n. 18. Executor an excedat si executoriales latae pro prabendo, ut in anteriori loco se deat, illas exequatur in aliis praeminentiis, puta osculo pacis, incensione ante alios quibus preferra mandatur, n. 19. Sententia declarans castrum esse civitati subjectum, censetur declarare teneri ad onera civitatis, n. 20. Sententia ubi quid necessario supponit, ad aliud se extendit, quia in ea dicitur expressum, n. 21. Pronuntians super principali, censetur pronuntiare super incidenti necessario, n. 22. Sententia censetur contineare illud sine quo principale non potest stare, n. 23. Sententia lata super uno, extenditur ad aliud, sine quo illud unum effectum sortiri non potest, n. 24. Sententia supponens aliquid necessario, videtur illud exprimere, n. 25. Expressum, vel necessario suppositum, ad paria judicantur, n. 26. Expressum dicitur quod virtualiter inest orationi prolatra, n. 27. Condemnatio super principali, inducit absolutionem super incidenti, quod subsistere non potest subsistente principali, n. 28. Pronuntians super principali, inducit pronuntiationem super incidenti, quando hoc subornatur causa principali contraria, n. 29. Sententia lata super praeminentia sedis intelligitur lata super aliis praeminentiis qua sunt accessoria sedis, n. 30 & 31. ubi limitatur & n. 32. Sententia non subintelligitur in necessario antecedenti aut consequenti, quando id in judicium deductum non fuit, n. 33. Sententia qua aliquid exprimitur per modum causa, non parit exceptionem rei judicata, in causa super qua non fuit actum cognitum, nec lis contestata, n. 34. Secus si partes illam causam per modum causa deduxerint in judicium, n. 35. Annuntiatum in sententia per modum causa si plenè cognitum sit, prejudicat sententia in annuntiato non alias, n. 36. Sententia extenditur ad id quod ex ea infertur necessario, quando super illatione plenè fuit cognitum, non aliter, n. 37. Fructus in sententia ubi tacite sunt subintellecli, locum habent quando fuissent in judicium deducti, n. 38. Sententia qua pronuntiantur fidicommisarium mitemendum in possessionem intelligitur restituendam fore habendi quando super eo actum fuit, n. 39. Venditor condemnatus ad restitutionem pretii ob lesionem, ex 1.2. de rescind. ven. compellitur rem tradere, etiam si sententia non exprimat, n. 40. Clericus per sententiam condemnatus ad inhabitationem & privationem beneficij, an extendatur ad pensionem, num. 41. Verba iudicis debet intelligi secundum mentem juris, n. 42. Sententia verba ad intellectum juris sunt reducenda, n. 43. Pentio assignata laico aut pro servitio temporali, non est beneficium, secus assignata pro clericis sustentatione aut causa resignationis, n. 44. Penso extinguitur per professionem expressam aut tacitam religionis sicut beneficium, n. 45. Pensiones vacant per contractum matrimonii, sicut beneficia, n. 46. Pensiones sunt incapaces illegitimi, sicut beneficiorum, num. 47. Pensionem pro stipendiis cuius est capax laicus, potest habere illegitimus, n. 48. Excedit executor, si sententiam qua quis est privatus & inhabilitatus ad beneficium, extendat ad pensionem etiam loca beneficij habetur, n. 29.

perceptos, non censetur restituere distributiones quotidianas, n. 82. Condemnatus ad restitutionem beneficij & fructuum perceptorum non restituit eleemosynas, funeraria, & oblationes, aliaque incerta, n. 83. Fructum condemnationis etiam parochialis non fit nisi provenientium ex decimis, primis, &c. n. 84. Electione parochialis facta per Episcopum non servata forma Consilii condemnatio fit fructum, n. 85. Provisus per ordinarium de beneficio, non servato ordine juris, non facit fructus suos, n. 86. Condemnatus ad restitutionem fructuum beneficij, intelligitur in distributionibus quotidianis, si beneficium non habeat grossam, nec verba sententia inaniam reditatur, n. 87. Distributiones quando condemnatus tenetur restituere, intelligitur illas tantum quas obresidentiam suas facit, non tamen quae ob ejus absentiam alii accrevere, n. 88. Nisi per colligantes sibi fuerit facta protestatio ut recessat vel dimittat, quia tunc ad omnes tenebitur, n. 89. Et que requisita sunt necessaria ad hanc protestationem, num. 90. Distributiones quotidianas tenetur praeferre attentans lito pendente condemnatus ad fructum restituendum, n. 92. Executor ad rei restitutionem vigore executorialium datus an excedat eas exequendo in fructibus non expressis nominatis in sententia, n. 93. Sententia est stricti juris, & tantum disponit quantum loquitur, n. 94. Sententia plus non probat quam ex ea necessario inferatur, n. 95. Sententia aliud non continet quam in eo reperitur expressum, n. 96. Sententia strictam interpretationem recipit, n. 97. Fructum perceptorum restitutio condonatio non capit illos qui percipi posuerunt, n. 99. Omissum censeatur quidquid in condemnatione non restitutur expressum, n. 100. Fructus longe dista a re, & diverso jure censetur, n. 101. Restitutio rei facta condemnationis intelligitur & de fructibus quos de jure condemnatus tenebatur restituere, n. 102. Res non intelligitur restituto, dum etiam fructus non restituuntur, n. 103. Fructus semper venient in restituzione rei quantum attinet ad propriam naturam restitutiois, n. 104. Fructus sub restituzione rei comprehenduntur si alias ex natura actionis & de jure veniebant & debebantur, non alias, n. 105. & 113. Restituere verbum in sententia appositum, fructus quoque comprehendit ex propria vi & virtute, n. 106. Restituere verbum plenam habet significationem, ut etiam fructus comprehendat, n. 107. Restitutio est in pristinum statum repositio seu redintegratio, n. 108. Restitutus non solum qui corpus, sed etiam qui omnem rem, conditionemque reddituca causa praeferat, n. 109. Verba sententiae ad juris intellectum sunt reducenda, n. 110. Verba iudicis debent intelligi secundum mentem juris, num. 111. Judicis menti magis quam cortici verborum est inherendum, n. 112. Executor ad res restitutioem datus excedat, si prestat fructus non expressos in sententia, si alias ex natura judicij & actionis praeferari non debebantur, secus e converso, n. 113. Fructum post item contestatam expressa petitio non requiritur, sed cum ipsa re tales restituuntur, n. 114. perceptos